

Ember utáni Föld?

Saját halálom...

„Saját halálát add meg, Istenem,
mindenkinek, azt, mi létében érik,
amelyben vágy volt, ínség s értelem.”

(R. M. Rilke, Nemes Nagy Ágnes ford.)

Saját halálom még ismeretlen
életem-halálom együtt érelem
létem rögzítve Tér-Idő kerettel
tőlem függ a tartalom s az értelem.

A költő szava legyen most intelem
hogy végre komolyan vegyem:
életem-halálom mindig együtt jár
sőt fogyó Időmből hízik a halál.

Nem a vak Sors homokórája
szabja meg a peregve illő Időt
hisz Te Uram a Kezdetek előtt
napjaim számát eleve kimérted

Saját halálom add meg Uram nekem
Te vagy a Forrás és Te a Tenger!
Tőled jöttem s majd Beléd veszítem
az élet-halál együtttest – amivé lettem.

(2020. március 23.)

E napokban az interneten pásztázva apokaliptikus képek tárulnak elénk: a koronavírus világméretű elterjedésével a világvárosok kihalt utcáinak látványára bevillan a rémisztő hipotézis: Talán csak pár percre vagyunk éjfélről, azaz a globális apokalipszistól.¹

A *Végítélet vagy Ítéletnap Óráját* 1947-ben hozta létre az atomfegyverek miatt aggódó tudósok csoportja (*Bulletin of the Atomic Scientists*). Mára az óra állását nemcsak a nukleáris veszély, hanem a klímaváltozás, a biotechnológiai és mesterséges intelligencia változásai is módosítják. Eddig az óra 1953-ban állt legközelebb éjfélhez, akkor két perc választotta el a világot a végtől. Ugyanis ekkor döntött úgy az amerikai hadsereg, hogy hozzáadja arzenáljához a hidrogénbombát.

De most úgy tűnik, a nukleáris veszély mellett váratlan vész fenyegeti az emberiséget: egy láthatatlan kis vírus kezdi rettegésben tartani az egész világot, és megszügyeníti a magukat a világ urainak képzelő hatalmasokat, akik a tudomány csodás fejlődését a pusztításra használják.

Most a házi karanténban – eszmélődve-imádkozva – eszembe ötlük *Pascal* egy gondolata: „Képzeljük el az utolsó gondolkodó lény elmékedését bolygónk utolsó estéjén.” Ehhez fűzött megrázóan szép eszmélődést a világháború másnapján René Grousset orientalista a *Történelem mérlege* c. műve végén:²

„A történelem-előtti kor fejlődésének néma drámája, amelyről csak elszórt csonttörmelékek tanúskodnak, aztán ennek folytatása, az emberi fejlődés drámája annyi jajkiáltáson, könny- és vérözönön keresztül, az élővilágnak a kálváriája még csak érthető, ha mindez azért volt, hogy az ember-istenhez vezessen. De ha annyi halálküzdelem végén valójában csak a sír vár az emberiségre? Akkor az utolsó ember az emberiség utolsó estéjén, a feltámadás reménye nélkül állva, a történelem legtragikusabb kiáltását ismételné meg: *Eli, Eli, lamma szabaktani!* Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?!

Mi (hívó) keresztények tudjuk, hogy erre a kiáltásra milyen feleletet adott az Örökkévaló. Mi

¹ <http://24.hu/kulfold/2017/01/26/percekre-vagyunk-az-atomfelhos-vilagvegetol/>

² René Grousset: *Bilan de l'Histoire*. 1946, 306. – Első könyvem (*Világnézetek harca*. Mai írók és gondolkodók, Louvain, 1965) záróreflexiójában idéztem.

